

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389154432/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Satan videl» svarte Mads; men inden Svaret kom fuldt ud, var han allerede saa langt forbi, at det sidste Ord neppe naede Spørgerens Øre. Inden faa Minutter forsvandt baade Hjort og Mand fra de Stirrendes Blik. »Hvem var det?» spurgte den Fremmede, uden at vende sine Øjne bort fra den Kant, hvor Centauren var forsvunden. »Saamænd!» svarte Bonden, »det er en sølle Mand, som de kalde Mads Hansen, eller sorte Mads; han har et lille Huus paa den anden Side af Aaen. Det er knapt for ham; han har mange Børn – kan jeg troe – og saa bjerger han sig som han kan: han kommer imellemstunder over paa denne Side og tager sig en Hjort; men idag lader det til, at Hjorten har taget ham – dersom det ellers var en rigtig Hjort?» lagde han betænksom til – »Gud frie os fra Alt det, som ondt er! men den Mads er rigtignok en forvoven Kumpen – alligevel jeg veed ikke Andet, end Ære, Dyd og Godt om ham. Han skyder et Stykke Dyr engang imellem; hvad skal vi sige derom? der er nok af dem – alt for mange, hvem der maatte sige det; der kan I selv see, hvordan de har klippet Vipperne af min Rug! Men – jo min sandten! der har vi Niels Skytte; jo Du skal lure sorte Mads! idag er han bedre ridende, end Du.» Som han sagde dette, saaes en Jæger ilende i langstrakt Trav hen imod dem, fra den samme Kant, hvor de først havde seet Hjorteridderen. »Saae I ikke sorte Mads!» raabte han, endnu før han kom dem nær. »Vi saae rigtignok En paa en Hjort; men vi kunde ikke see enten han var sort eller hvid, eller kjende, hvem det var, før han kom afsted, saa En knap kunde følge ham med Øjnene» svarte Bonden. »Fanden tage ham!» sagde Jægeren, idet han holdt sin Hest an, for at lade den puste lidt; »jeg saae ham oppe i Haverdalen, hvor han gik og luskede efter en Hjort. Jeg holdt mig bag en Høj for ikke at forstyrre ham. Han skjød, Hjorten faldt, Mads løb til, sprang op paa Ryggen af ham, for at give ham Fangst; men da Hjorten følte Kniven, rejste han sig op, klemte Mads ned mellem Takkerne, og hallo! Hans Bosse fik jeg; men jeg vilde hellere have ham selv.» Med disse Ord satte han sin Hest i Trav, og ilede efter Krybeskytten, med den ene Bosse foran sig paa Sadelknappen, den anden i en Rem paa Ryggen.

Den Rejsende skulde omtrent samme Vej, og drog med sin Vejviser afsted, saa hastig, som denne kunde smatrave, efter at have skilt sig ved sine Træskoe. Da de havde tilbagelagt en god Fjerdingsmil, og vare komne op paa Rygningen af en Bakke, der skraanede ned ad mod Aaen, fik de Øje paa begge Rytterne. Den Første havde naaet

Enden paa sit forføjne Ridt: Hjorten var styrtet død ned i Aaen, paa et Sted, hvor der var meget lavt Vand. Dens Baneemand stod endnu skrævs over den, og stræbte at gjøre sig løs fra dens Takker, som havde boret sig ind i hans Klæder. Just, som han blev færdig hermed og sprang iland, kom Skytten – som først var redet fejl af ham – farende forbi vor Rejsende, med Tøjlen i den ene og Bøssen i den anden Haand. Et Par Favne fra den uheldige Hjorterytter standsede han Hesten, og med de trøstelige Ord: »nu skal Du døe, din Hund!» lagde han Geværet til Kinden. »Holdt, holdt!» raabte Deinqventen, »giv Dig Stunder, Niels! det jager vel ikke; vi kan jo snakke os tilrette.« »Ingen Snakken længer!» svarte den forbittede Jæger, »Du skal ligge paa dine Gjæringer!» »Nej bie dog et lille Gran endnu!» raabte hiin igjen: »lad mig først læse mit Fadervor!» »Hvad, vil Du læse?» sagde Niels, idet han lod Bøssen synke lidt fra Kinden, vi Himmerig kommer Du ikke alligevel.« »Saa er det din Skyld, Niels!» svarte den Anden, »naar Du vil undlive mig midt i mine Synder.« »Det har Du fortjent, din Hjortetyv!» raabte Niels, og hældede atter Kinden til Kolben. »Hej, hej!» skreeg Mads igjen, »bie et bitte Korn endnu! Naar Du nu skyder mig, saa – aa tag dog den Bøsse fra Øjet! jeg kan aldrig lide at Man peger ad mig med et ladt Gevær –« Niels løftede atter Hovedet – »skyder Du mig, saa kommer Du selv til at klæde Stejle og Hjul.« »Fanden hvilket!» svarte Skytten med en tvungen Latter, og sigtede paany. »Niels, Niels!» raabte hiin igjen, »her er Vidner; men hør! jeg vil give Dig et andet Raad: nu har Du mig jo vis nok; jeg kan ikke gaae fra Dig; kan Du ikke føre mig til Gaarden (Hærregaarden), lad saa Manden (Herremanden) gjøre med mig hvad han vil. Saa beholde vi begge To vort Liv, og Du fortjener Dig tilmed en god Drikkeskilling.« Idetsamme kom den Rejsende til, og raabte til Skytten: »For Guds Skyld! kjære Ven! gjør dog ingen Ulykke; men hør hvad Manden siger!» »Manden er en grov Misdæder» sagde Skytten, men spændte dog Hanen ned og lagde Bøssen paa Sadelknappen; »men siden den fremmede Mossia beder for ham, vil jeg skjænke ham Livet. Du er ellers gal Mads!» sagde han til denne, »for nu kommer Du til at gaae med Skubkarren din Livstid; havde Du ladt mig skyde Dig, var nu Alting forbi – kom da din Kjeltring! og hold Dig ved Siden af mig! Kom nu og tag Skankerne med Dig!» Derpaa satte de sig i Gang, og den Rejsende, der ligeledes skulde til Ansbjerg, gjorde Følgeskab med.